

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ КРСТИЋ против СРБИЈЕ

(представка број 45394/06)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

10. децембар 2013. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима утврђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редакторских промена.

У предмету Крстић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Guido Raimondi, *председник*,

Peer Lorenzen,

Dragoljub Popović,

Nebojša Vučinić,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller,

Egidijus Kūris, *судије*,

и Stanley Naismith, *секретар Одељења*,

После већања на затвореној седници 19. новембра 2013. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 45394/06) против Републике Србије коју је Суду поднео према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“) држављанин Србије, господин Бранимир Крстић (у даљем тексту: „Подносилац представке“), 1. новембра 2006. године.

2. Подносиоца представке је заступао господин Т. Тошић, адвокат из Пирота. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник господин С. Царић.

3. Подносилац представке жали се због повреде члана 6. став 1. и члана 13. Конвенције, и члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, због дуготрајног пропуста државних органа да изврше правоснажну и извршну одлуку донету у управном поступку којом се налаже исплата допунске пензије подносиоцу представке.

4. Представка је 30. јуна 2011. године достављена Влади. Такође је одлучено да се одлука о допуштености и основаности донесе истовремено (члан 29. став 1.).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1939. године и тренутно живи у Пироту.

6. Околности случаја, како су их странке изнеле, могу се сумирати на следећи начин.

1. Управни поступак у вези са пензијом

7. Филијала Пирот Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених (у даљем тексту: „Фонд“) 14. септембра 1990. године

одобрила је подносиоцу представке старосну пензију почев од 1. септембра 1990. године.

8. После успешно вођеног поступка због неисплаћених зарада против бившег послодавца, подносилац представке је 8. децембра 1993. године тражио од Фонда да измени решење од 14. септембра 1990. године. Посебно, он је од Фонда тражио да примени повољнији период за обрачун основне пензије и да повећа његову пензију на основу додатног прихода који је зарадио у периоду пре пензионисања (1989-1990) који иницијално није био узет у обзир.

9. После понављања поступка, Фонд је 16. маја 1994. године донео измењену одлуку (у даљем тексту: „одлука из 1994 . године) којом се: (i) утврђује нова увећана пензија (14.015,66 старих динара (ЈУД)); (ii) утврђује увећани „пензијски основ“ за примену од 1. септембра 1990. године, применом стопе усклађивања од 45,30% од 1. јануара 1991. године и још једног усклађивања од 28,13% почев од 1. априла 1994. године; (iii) утврђује да би допунску пензију требало исплаћивати на основу разлике између пензије примане у претходном периоду почев од 1. септембра 1990. године и нове пензије одобрене ретроактивно овом одлуком; и (iv) констатује да су обрачунски пензије приложени уз одлуку и чине њен саставни део. Осим тога, образложење одлуке из 1994. године садржало је тачан износ који ће се користити као пензијски основ и утврђено је да би пензија подносиоца представке требало да буде 85% тог износа.

10. Одлука од 16. маја 1994. године постала је правоснажна 22. јула 1994. године.

2. Извршење управног решења од 16. маја 1994. године

11. Подносилац представке је 31. децембра 2003. године поднео Општинском суду у Пироту (у даљем тексту: „Општински суд“) предлог за извршење дела одлуке из 1994. године у вези са преосталом допунском пензијом, и такође тражио исплату законске камате од 25. јануара 1994. године на износе доспеле за наплату. Подносилац представке је доставио, заједно са предлогом за извршење, и обрачун вештака којим се утврђује тачан износ за исплату.

12. Општински суд је 20. јануара 2005. године донео решење о извршењу, како је тражено.

13. Општински суд је 3. фебруара 2006. године укинуо то решење о извршењу после приговора Фонда да нема доказа да је одлука из 1994. године извршена.

14. Општински суд је 16. фебруара 2006. године затражио од Фонда да му достави примерак поново издате копије одлуке из 1994. године са клаузулом извршности у року од три дана. И Фонд и подносилац представке су 22. фебруара 2006. године доставили суду примерке поново издате копије одлуке из 1994. године која садржи клаузулу извршности.

15. Општински суд је 15. марта 2006. године одбацио нови предлог подносиоца представке за извршење. Општински суд је прво констатовао да је одлуком из 1994. године утврђено право подносиоца представке на пензију, његов пензијски основ и датум када је подносилац представке остварио право на пензију. Суд је међутим утврдио да предметна одлука није

подобна за извршење пошто се њом не утврђује тачан укупан износ који треба платити, већ је тај износ био подобан за поновни обрачун у зависности од статичких података. Он је закључио да би преостали дуг требало, према томе, утврдити само у посебном административном поступку вођеном од стране одељења рачуноводства Фонда – званог „ликвидатура“.

16. Подносилац представке је 23. марта 2006. године ставио примедбу на одлуку од 15. марта 2006. године, тврдећи да је предлог за извршење обухватао све цифре и информације неопходне за обрачун износа за исплату, такође доставивши стручно мишљење у том смислу.

17. Општински суд је 26. јуна 2006. године потврдио одлуку од 15. марта 2006. године. Надлежно веће је, нарочито, (i) констатовало, не позивајући се на важеће домаће законодавство, да је подносилац представке требало да тражи принудно извршење решења из 1994. године у административно-управном поступку (sic.); и (ii) сумирао образложење Врховног суда изнето у парничном поступку у вези са начелом монетарног номинализма и поновне оцене захтева (видети став 24. у даљем тексту).

3. Парнична тужба подносиоца представке и извршни поступак

18. У међувремену, како Фонд подносиоцу представке није исплатио допунску пензију, он је 25. јануара 1996. године поднео парничну тужбу Општинском суду за утврђивање и исплату преостале допунске пензије почев од 1. септембра 1990. године, и такође тражио законску затезну камату и накнаду инфлаторне штете због незаконитог и неправилног поступања Фонда.

19. Током поступка, финансијски вештак кога је суд одредио 26. маја 1997. године је утврдио номинални износ допунске пензије за период од 1. септембра 1990. године до 24. јануара 1994. године. Вештак је користио метод валоризације новчаних потраживања.

20. Суд је 8. априла 2001. године добио додатни извештај вештака о законској затезној камати обрачунатој за период од 17. маја 1994. године до тог датума.

21. После два понављања поступка, Општински суд је 12. јуна 2001. године, узимајући у обзир исечке о примљеним пензијама од 1990. године до 1994. године, као и тачне износе нове пензије и пензијског основа утврђеног одлуком из 1994. године, досудио подносиоцу представке преосталу разлику између стварно исплаћене пензије и пензије на коју је имао право, заједно са насталом законском каматом, као и трошкове.

22. Окружни суд у Пироту је 4. децембра 2002. године потврдио пресуду од 12. јуна 2001. године. Он је образложио, у вези са жалбом Фонда, да предмет спора не може бити предмет управног поступка, пошто подносилац представке није оспорио законитост одлуке из 1994. године, већ је тражио исплату дуга на основу пензије и накнаду штете.

23. У поновљеном извршном поступку, Општински суд је 6. марта 2003. године наложио извршење пресуде од 12. јуна 2001. године. Досуђени износ, заједно са обрачунатом законском каматом, пренет је 24. јула 2003. године са рачуна дужника на рачун подносиоца представке.

24. Поступајући по накнадној поднетој ревизији Фонда, Врховни суд је 19. јуна 2003. године преиначио пресуде нижих судова. Он је навео да, (i) у

складу са облигационим правом (начело новчаног номинализма), подносилац представке није имао право на накнаду штете због инфлације нити на било какву накнаду штете у споровима јавно правне природе (као што је предметни); (ii) се пензијска права могу једино утврдити или извршити у административно-управном поступку); (iii) чак и када би се дуг Фонда сматрао законском обавезом, подносиоцу представке не би могла бити досуђена законска камата у парничном поступку (што је услов за ревалоризацију номиналног захтева), пошто се није тражило извршење одлуке из 1994. године у управном поступку; (ив) да би подносилац представке могао основано тражити принудно извршење; и (в) да би свака странка требало да сноси сопствене трошкове. Најзад, изгледа да се Врховни суд у својој пресуди није осврнуо на номинални дуг.

25. Фонд је 7. августа 2003. године поднео предлог за накнаду целокупног износа исплаћеног подносиоцу представке 24. јула 2003. године (видети став 23. у горњем тексту) с обзиром на одлуку Врховног суда од 19. јуна 2003. године.

26. Општински суд је 19. септембра 2003. године издао налог за извршење на основу ког је половина пензије подносиоца представке требало да се пренесе на рачун Фонда сваког месеца док се износ у потпуности не врати. Изгледа да је у сврху обезбеђења дуга Општински суд блокирао подносиоцу представке приступ целокупној пензији у одређеном периоду.

27. Подносилац представке је до 30. августа 2010. године исплатио укупан износ који се од њега тражио у складу са горе наведеним налогом.

4. Допис Филијале Фонда у Пироту од 30. августа 2001. године упућен државном заступнику

28. Филијала фонда у Пироту је обавестила Владу да је неспорно да није исплатила разлику између њених ранијих исплата и права подносиоца представке на пензију за период од 1. септембра 1990. године до 31. децембра 1993. године. С тим у вези, Фонд је објаснио да није могао да обрачуна и исплати дугове који су настали за време високе инфлације у Србији свим корисницима пензијског система осигурања, укључујући и подносиоца представке, из техничких и програмских разлога.

5. Додатне релевантне информације

29. Пензијски систем у Србији је систем “pay as you go”. Фонд је државни управни орган са задатком да утврђује и исплаћује пензије и надокнаде из инвалидског осигурања. Он је правно лице овлашћено да сакупља доприносе обавезног социјалног осигурања, у складу са правима и обавезама утврђеним важећим законом и унутрашњим прописима. Сви доприноси за пензијско и инвалидско осигурање преносе се на рачуне Фонда, заједно са средствима која исплаћује централна влада Тужене државе. Држава гарантује за обавезе Фонда.

30. У периоду од 1984. године до 1994. године, домаћа валута је веома девалвирала у неколико наврата, што је имало за последицу промену вредности валуте неколико пута. Стопа годишње инфлације је 1993. године израчуната на више од 1,5 милијарди процената, док је просечна дневна

стопа инфлације била скоро 100 процената. Влада је у октобру 1993. године креирала нову валутну јединицу. Један нови динар вредео је милион „старих динара“. Влада је 24. јануара 1994. године увела „супер“ динар, једнак вредности 10 милиона нових динара.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

А. Закон о општем управном поступку (објављен у „Службеном листу Савезне Републике Југославије“ – „Сл. лист СРЈ“ – бр. 33/97, 31/01 и 30/10)

31. Овај Закон је ступио на снагу 19. јула 1997. године чиме је стављен ван снаге Закон о општем управном поступку из 1956. године („Службени лист Федеративне Народне Републике Југославије, број 52/56; „Службени лист Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, бр. 10/65, 18/65, 4/77, 11/78, 32/78, 9/86 и 47/86; и „Сл. лист СРЈ“, број 24/94). Члан 290. Закона из 1997. године утврђује да он важи за све поступке покренуте пре датума његовог ступања на снагу који нису завршени.

32. Чланови 257. ст. 3. и 258. прописују да се решење чије извршење није могуће оглашава ништавим, у целини или делимично, или од стране самог надлежног органа или на предлог странке или јавног тужиоца.

33. Чланови 261-278. утврђују поступак који се примењује у вези са извршењем правоснажних решења донетих у управном поступку.

34. Члан 261. став 2. прописује да се решење извршава када постане извршно. Члан 261. став 3(1) прописује да првостепено решење постаје извршно по истеку рока у ком се против њега може уложити жалба, ако жалба није уложена. Према члану 261. став 5, законом предвиђен рок за добровољно извршење решења од петнаест дана, који се примењује ако решење не предвиђа неки други рок за извршење, почиње да тече од датума када оно постане извршно.

35. Начин извршења зависи од природе обавезе (новчана и неновчана) на коју се односи релевантно решење.

36. Члан 266. став 1. прописује да извршење неновчаних обавеза спровод административним путем. У случају административног извршења, важећи поступак је утврђен члановима 261-272. Члан 267. став 1. наводи да то извршење спроводи управни орган који је одлучивао у првом степену, осим ако законом није другачије прописано. Члан 268. став 1. прописује, између осталог, да орган надлежан за извршење решења, на сопствену иницијативу или на предлог странке, доноси закључак о дозволи извршења.

37. С друге стране, члан 266. став 2. наводи да судови спроводе извршење новчаних обавеза утврђених решењем. Сходно члану 273. став 1, ако се неко решење извршава судским путем, орган који је донео решење требало би да примерак тог решења са клаузулом извршности (видети члан 268. став 3.) достави суду надлежном за њено извршење. Решење са клаузулом извршности требало би, према члану 273. став 1, сматрати основом за извршење судским путем. Извршење судским путем се стога спроводи

применом одредаба важећег закона о извршењу и одредаба других закона релевантних за судско извршење.

Б. Закон о извршном поступку из 2000. године (објављен у „Сл. листу СРЈ“, бр. 28/00, 73/00 и 71/01)

38. Члан 1. је прописивао да овај Закон важи само за принудно извршење неке одлуке донете у управном поступку, ако је њом утврђена новчана обавеза.

39. Члан 4. је прописивао да је суд који води извршни поступак у обавези да хитно приступи извршењу одлуке ради обезбеђења утврђене обавезе. Према члану 10. став 1, надлежни суд би требало да одлучи о предлогу за извршење у року од три дана од датума подношења предлога, док би надлежни другостепени суд требало да одлучи о приговору у року од петнаест дана од датума када је он поднет.

40. Према члану 16. став 2(2), одлука донета у управном поступку која утврђује новчану обавезу сматра се извршном исправом.

41. Члан 18. ст. 1. и 2. прописивао је да одлука донета у управном поступку постаје извршна када постане коначна и по протеку рока за добровољно извршење те одлуке.

42. Према члану 20. став 1, одлука је подобна за извршење ако су њом одређени дужник и поверилац, предмет, врсту обавезе која се извршава, обим и рок за извршење. Ако рок за добровољно извршење није био одређен, он треба да буде утврђен предлогом за извршење.

43. Према члану 37, када парнични суд који није донео одлуку чије се извршење тражи, треба да спроведе *administrativno* извршење, примерак те одлуке са клаузулом извршности требало би да достави орган који је одлучивао у првом степену, заједно са предлогом за извршење.

44. Члан 39. став 4. прописивао је да одлука којом се предлог за извршење одбацује у потпуности или делимично треба да буде образложена.

В. Закон о извршном поступку из 2004. године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник РС“ - број 125/04)

45. Закон о извршном поступку из 2000. године, који је био на снази на почетку извршног поступка у овом предмету, стављен је ван снаге Законом о извршном поступку из 2004. године, који је ступио на снагу 23. фебруара 2005. године. У складу са чланом 304. Закона из 2004. године, сви извршни поступци покренути пре 23. фебруара 2005. године завршавају се према Закону из 2000. године.

Г. Правно схватање Грађанског одељења Врховног суда Србије, са образложењем, утврђено на седници од 15. новембра 2005. године (објављено у „Билтену судске праксе Врховног Суда“, бр. 3/05 и 1/11)

46. Врховни суд је донео Правно схватање као одговор на обуставе исплата пензија на Косову, како би се утврдила општа начела у вези са ограничењима/обуставама пензијских права, и даље смернице о томе који домаћи органи, правосудни и управни, имају надлежност за разна питања у вези са пензијама.

47. У Правном схватању се наводи да би управни поступак пред Фондом и, ако је потребно, управни спор, били одговарајући пут да се оспори законитост одлука Фонда које утврђују пензијска права и износ пензије за исплату, или ограничења и укидање пензијских права.

48. Правно схватање даље објашњава да извршење правоснажних одлука Фонда спроводе парнични судови у извршном поступку, што је регулисано одредбама Закона о извршном поступку.

49. Најзад, Правно схватање такође констатује да су парнични судови, с тим у вези надлежни да суде у предметима који се односе на незаконит и неправилан рад Фонда.

Д. Релевантна пракса Управног суда Србије којом се утврђује да управни спор није одговарајући правни пут у вези са неизвршавањем решења Фонда (У 19497/10 (2005); 25. август 2010. године)

50. Жалилац је покренуо управни спор у вези са пропустом првостепених и жалбених органа Фонда да на његов захтев донесу одлуку за исплату преостале пензије утврђене одлуком Фонда из 1999. године. Управни суд је његов захтев одбацио. Управни суд је конкретно прогласио да ова два органа Фонда немају надлежност *ratione materiae* за разматрање захтева жалиоца. Ослањајући се на члан 266. став 2. Закона о општем управном поступку, Управни суд је жалиоца упутио да поднесе предлог за извршење надлежном парничном суду, уместо да покрене управни спор.

Ђ. Релевантна пракса судова Србије о томе да ли је неки акт подобан за извршење

51. У тумачењу закона у вези са питањима извршења, српски судови често истичу околности у којима нека одлука подлеже извршењу, пошто се сматра да није довољно да жалилац једноставно добије извршну одлуку у своју корист (Виши трговински суд, Пж. 2720/82 и 3763/83).

52. Судови су налазили да су предлози за извршење основани чак и када обавеза дужника није била прецизно утврђена (Окружни суд у Крагујевцу, Гж. 293/95). Осим тога, прецизни детаљи обавезе не морају бити садржани у оперативним одредбама одлуке, при чему су судови који спроводе извршење обавезни да спроведу извршење ако образложење одлуке даје довољно

података за одређивање укупне обавезе дужника. Ако је то случај, судови ће упутити повериоца да допуни свој предлог за извршење у складу са таквим образложењем (Врховни суд, Гж. 108/86, у контексту површине и граница земљишне парцеле). Одлука у кривичном поступку којом се странци досуђују непрецизирани трошкови, већ се оставља књиговодственом одељењу државног органа да утврди износ, такође се сматра одлуком која је подобна за извршење (Врховни суд, одлука број 2319/02 од 4. септембра 2002. године).

Е. Закон о уређењу судова (објављен у „Сл. гласнику РС“, бр. 63/01, 42/02, 27/03, 29/04, 101/05 и 46/06)

53. Члан 4. прописује да суд не може одбити да разматра захтев у вези са којим је његова надлежност утврђена законом или Уставом.

Ж. Закон о висини стопе затезне камате (објављен у „Сл. листу СРЈ, бр. 9/01 и „Сл. гласник РС“, број 31/11)

54. Члан 1. прописује да се законска камата исплаћује од датума доспећа признатог новчаног захтева до датума његовог измирења. Члан 2. наводи да се та камата обрачунава на основу званичног индекса цене робе широке потрошње увећане за још 0,5% месечно.

И. Закон о облигационим односима (објављен у „Сл. листу СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Сл. лист СРЈ“, број 31/93)

55. Члан 394. прописује начело монетарног номинализма. Према овом начелу, када се нека обавеза односи на новчани износ, дужник је обавезан да исплати број новчаних јединица на који обавеза гласи (наиме, њену номиналну вредност), осим ако законом није другачије предвиђено.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1 УЗ КОНВЕНЦИЈУ И ЧЛАНОВА 6. И 13. КОНВЕНЦИЈЕ

56. Подносилац представке се жалио према члану 6. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију да Тужена држава није извршила правоснажно и извршно решење од 16. маја 1994. године донето у његову корист и што није могао да добије исплату разлике између стварно исплаћене пензије и пензије за период од септембра 1990. године до децембра 1993. године како је решењем одређено. Подносилац представке се такође жалио према члану 13. да није имао делотворан домаћи правни лек којим би решење из 1994. године било извршено.

57. Те одредбе, у релевантном делу, прописују следеће:

Члан 6.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ... има право на правичну ... расправу ... пред ... судом ...“

Члан 13.

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.“

Члан 1. Протокола број 1

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.“

А. Допуштеност

1. Надлежност *ratione personae* („статус жртве“ подносиоца представке) и/или злоупотреба права на представку

58. Влада је изнела да је подносилац представке престао да буде жртва наводних повреда Конвенције, у оквиру значења члана 34. Конвенције, због чињенице да је наплатио целокупно потраживање за допунску и индексирану пензију, заједно са законском каматом и накнадом штете (видети став 23. у горњем тексту). Алтернативно, Влада је тврдила да је подносилац представке злоупотребио право на представку с обзиром да Суд није обавестио о овој чињеници, што је било пресудно за исход поступка пред њим.

59. Подносилац представке је тврдио да је он сматрао да те околности нису релевантне за разматрање Суда, с обзиром да је на крају морао да врати целокупан износ који му је досуђен у парничном поступку.

60. У вези са статусом жртве подносиоца представке, Суд подсећа да одлука или мера повољна за подносиоца представке није у начелу довољна да га лиши статуса „жртве“ осим ако су домаћи органи признали повреду, било изричито или прећутно, а затим пружили задовољење за повреду Конвенције (видети, на пример, *Dalban против Румуније* [ВВ], број 28114/95, став 44., ЕЦХР 1999-VI). Потпуно одвојено од питања одговарајућег задовољења или свеобухватног признања наводно претрпљених повреда, Суд констатује да је, у сваком случају, подносилац представке морао да врати цео досуђени износ (видети ст. 25-27 у горњем тексту) и да је и даље трпео последице неизвршења одлуке из 1994. године. Суд, према томе, сматра да је подносилац представке задржао статус жртве у сврхе члана 34. Конвенције и одбија примедбу Владе с тим у вези.

61. У вези са другом примедбом, иако је подносилац представке заиста могао бити одређенији у представи око исхода извршног поступка, јер се ради о информацији која му је била позната од почетка (видети *Kerechashvili против Грузије* (одлука), број 5667/02, 2. мај 2006. године, и супротно од *Al-*

Nashif protiv Бугарске, број 50963/99, став 89., 20. јун 2002. године; видети такође, уопштено, *Miroļubovs и други против Латвије*, број 798/05, ст. 62 и 65., 15. септембар 2009. године), Суд констатује да је подносилац представке доставио Суду, заједно са обрасцем представке, примерке свих пресуда у релевантним парничним поступцима. У тим околностима, прихватајући важност те информације, Суд сматра да подносилац представке није покушао да намерно доведе Суд у заблуду својим поднесцима (видети став 59. у горњем тексту; видети такође *Hüttner против Немачке* (одлука), број 23130/04, 9. јун 2006. године, и *Predescu*, број 21447/03, ст. 25-26, 2. децембар 2008. године).

62. Произлази да се приговори Владе у вези са надлежношћу *ratione personae* и злоупотребом права на представку се морају одбити.

2. Надлежност *ratione temporis* у вези са притужбом која се односи на приступ суду

63. Ослањајући се на мишљење Суда у предмету *Блечић против Хрватске* (*Блечић против Хрватске* [ВВ], број 59532/00, ст. 63-69, ЕЦХР 2006-III), Влада је изнела да Суд нема временску надлежност да разматра наводну повреду права подносиоца представке на приступ суду, која се односи на догађаје пре 3. марта 2004. године, што је датум када је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију („датум ратификације“). Конкретно, притужба подносиоца представке односила се на преосталу допунску пензију за период од 1990. године до 1993. године и, даље, на наводно неделотворан и неодговарајући парнични поступак за накнаду штете, који га је, како је подносилац представке изнео, лишио приступа суду, и који је прекинут 2003. године (видети став 24. у горњем тексту). Влада је такође изнела, иако у другом контексту, да је 24. јануара 1996. године Фонд дописом обавестио подносиоца представке да му није исплатио допунску пензију за период од 1. септембра 1990. године до 31. децембра 1993. године. При томе, Фонд је објаснио, пошто је Србија била погођена хиперинфлацијом током наведеног периода за који је требало обрачунати разлику у пензији, да је било немогуће одредити тачан износ који треба платити у новим динарима конверзијом обрачунате разлике за наведени период. Примерак тог дописа није достављен Суду.

64. Подносилац представке није дао коментар.

65. Није спорно да, у складу са општим правилима међународног права, одредбе Конвенције не обавезују Државу уговорницу у вези са неким поступком или чињеницом који су се десили или неком ситуацијом која је престала да постоји пре датума ступања Конвенције на снагу у односу на ту државу (видети *Блечић против Хрватске* [ВВ], цитиран у горњем тексту, став 70.). С тим у вези, Конвенција не обавезује Државе уговорнице да обезбеде обештећење за погрешне поступке или штету насталу пре тог датума (видети *Кореску против Словачке* [ВВ], број 44912/98, став 38., ЕЦХР 2004-IX). Међутим, од датума ратификације надаље, поступци и пропусти државе морају, бити у складу са Конвенцијом и Протоколима уз њу, што значи да сви каснији поступци и пропусти спадају у надлежност Суда чак и када су само продужетак већ постојеће ситуације (видети, на пример, *Yağcı и Sargin против Турске*, 8. јун 1995. године, став 40., серија А број 319-А, и *Almeida*

Garrett, Mascarenhas Falcão u drugi protiv Portugala, бр. 29813/96 и 30229/96, став 43., ЕЦХР 2000-I).

66. Суд најпре примећује да се подносилац представке није пред њим истицао притужбу због губитка вредности утврђене допунске пензије због инфлације, нити се жалио због неуспеха спора пред Врховним судом у вези са накнадом штете због инфлације (видети, с тим у вези, *Todorov против Бугарске*, број 39832/98, 18. јануар 2005. године; *Mancheva против Бугарске*, број 39609/98, 30. септембар 2004. године; *Rudzinska против Пољске* (одлука), број 45223/99, ЕЦХР 1999-VI; *Gayduk u други против Украјине* (одлука), бр. 45526/99 тим редом, ЕЦХР 2002-VI; *Ryabykh против Русије*, број 52854/99, ЕЦХР 2003-IX; и *Čular против Хрватске*, број 55213/07, 22. април 2010. године). Уместо тога, притужба подносица представке према члану 6. став 1. Конвенције односила се на делимично неизвршење правоснажног решења из 1994. године, у вези са пропуштањем које траје, органа да покрену обавезно извршење овог решења.

67. Иако су одређена дуговања Фонда која потичу из периода хиперинфлације и енормне девалвације домаће валуте можда престала да постоје, такве околности треба размотрити пре правоснажног утврђивања предмета од стране домаћих судова (видети, у вези са правоснажним судским одлукама, *Jeličić против Босне и Херцеговине*, број 41183/02, став 44., ЕЦХР 2006-XII; видети такође *Brutărescu против Румуније* [ВВ], број 28342/95, став 61., ЕЦХР 1999-VII). У конкретном случају, Фонд, надлежан управни орган овлашћен да налаже исплату пензије, признао је своје дугове после последње девалвације домаће валуте и конверзије у нову валуту, одлуком против које није било жалбе, која није мењана или стављена ван снаге (опозвана) неком накнадном управном или судском одлуком због тога што није могуће извршење одлуке (видети ст. 9, 10. и 32. у горњем тексту). Штавише, Фонд је доставио примерак одлуке са клаузулом извршности 2006. године, другим речима после датума ратификације (видети став 14. у горњем тексту). Даље, Врховни суд је навео да подносилац представке нема право на накнаду штете због инфлације у релевантном периоду, али није искључио његово право на допунску пензију у првобитно траженом износу, заједно са законском каматом (видети став 24. у горњем тексту). Најзад, Влада је неколико пута поновила да подносилац представке и даље има право на првобитно тражени износ, заједно са законском каматом, и није покушала да оправда неизвршење отписом дуга или неком другом немогућношћу да изврши одлуку.

68. С обзиром на ово, Суд сматра да је право подносиоца представке на извршење постојало и после ступања Конвенције на снагу 3. марта 2004. године и примећује да спорно неизвршење траје до данас (видети, уз одговарајуће измене, *Костић против Србије*, број 41760/04, став 46., 25. новембар 2008. године). Имајући у виду наведено, Суд је надлежан да разматра догађаје од 3. марта 2004. године надаље, тј. од датума када је Србија ратификовала Конвенцију и Протокол бр. 1. Суд, међутим, може имати у виду чињенице настале пре ратификације у мери у којој се може сматрати да су оне створиле ситуацију која се протеже после тог датума или ако могу бити значајне за разумевање чињеница насталих после тог датума

(видети *Broniowski против Пољске* (одлука) [ВВ], број 31443/96, ст. 74-77, ЕЦХР 2002-Х).

69. Владино изјашњавање о недопуштенисти на основу непостојања надлежности *ratione temporis* мора се према томе одбацити.

3. Исцрпеност домаћих правних средстава

70. Влада је најзад изнела да подносилац представке није исцрпео домаћа правна средства. Она је посебно тврдила да подносилац представке није на одговарајући начин искористио могућност да тражи административно извршење спорног решења, нити да у случају потребе покрене управни спор пред Управним судом. У вези са овим другим правним путем, Влада се ослонила на одлуку Управног суда од 25. августа 2010. године (видети став 50. у горњем тексту) и мишљење Суда у предметима *Јухас Ђурић против Србије*, број 48155/06, 7. јун 2011. године, *Јовичић против Србије* (одлука), број 42716/11, 12. фебруар 2013. године, и *Михиловић против Србије* (одлука), број 39275/12, 12. фебруар 2013. године.

71. Правило исцрпености домаћих правних средстава из члана 35. став 1. Конвенције захтева да подносиоци представке прво употребе правна средства предвиђена домаћим правним системом, чиме се државе ослобађају обавезе да пред Судом одговарају за своје поступке пре него што су имале прилику да ствари исправе у домаћем правном систему. Једина правна средства која подносилац представке мора да употреби су она која се односе на наводне повреде и која су истовремено доступна и довољна. Терет доказивања је на Влади која тврди да правна средства нису исцрпена да увери Суд да је делотворно правно средство било доступно у теорији и пракси у релевантном тренутку; другим речима, да је правно средство било доступно, да је могло пружити задовољење у односу на притужбе подносиоца представке, и да је пружало разумне изгледе за успех (видети, међу многим другим ауторитетима, *Akdivar и други против Турске*, 16. септембар 1996. године, став 68., *Извештаји о пресудама и одлукама 1996-IV*, и *Lukenda против Словеније*, број 23032/02, став 44., 6. октобар 2005. године).

72. По мишљењу Суда, питање који домаћи орган има надлежност у вези са извршењем одлука Фонда о пензијама којима се утврђује његова новчана обавеза према појединцима и питање да ли је подносилац представке исцрпео сва расположива и делотворна правна средства, неизбежно се преплићу са суштином његових притужби према члану 6. Конвенције и члану 1. Протокола број 1. Стога, да би се избегло преурањено доношење одлуке о овом другом питању, оба ова питања би требало разматрати заједно. Према томе, Суд здружује питање неисцрпености домаћих правних средстава са основаношћу и задржава га за касније разматрање.

4. Закључак

73. Суд даље констатује да притужбе подносиоца представке према одредбама на које се ослонио нису очигледно неосноване у оквиру значења члана 35. став 3. Конвенције. Оне нису ни недопуштене ни по једном другом основу па се, према томе, морају прогласити допуштеним.

A. Основаност

1. Наводна повреда члана 1. Протокола број 1

(а) Поднесци странака

74. Подносилац представке је поново потврдио своју притужбу. Иако је тврдио да је одлука Врховног суда да се његов тужбени захтев одбије била политички мотивисана и законски неправилна, он је остао при томе да је, у сваком случају, чак и Врховни суд признао да је имао право на првобитни дуг заједно са законском каматом да је тражио извршење правоснажног решења из 1994. године донетог у његову корист у датом тренутку. У међувремену је он заиста тражио извршење те одлуке, али узалуд. Тужена држава до данас није предузела никакве кораке да изврши одлуку из 1994. године.

75. Влада је навела да одлука Фонда „није представљала инструмент извршења који би био подесан за извршење пред Општинским судом јер није садржала прецизан износ“. Док постојање потраживања према Фонду на основу његове одлуке из 1994. године није оспоравано, Влада је: (а) остала при ставу да је на основу начела новчаног номинализма, потраживање подносиоца представке једино одговарала првобитном износу утврђеном том одлуком, па стога не би требало да укључује садашњу вредност како је сугерисано извештајем вештака који је подносилац представке доставио; и (б) подсетила да подносилац представке још није примио допунску пензију зато што је пропустио да употреби одговарајућа средства из управног поступка.

(б) Оцена Суда

76. Суд подсећа да „потраживање“ може представљати „имовину“ у оквиру значења члана 1. Протокола број 1 ако је довољно утврђено да би било извршно – на пример, на основу судске пресуде, арбитражне одлуке или управне одлуке (видети *Burdov против Русије*, број 59498/00, став 28., ЕЦХР 2002-III; *Stran Greek Refineries u Stratis Andreadis против Грчке*, 9. децембар 1994. године, став 59., серија А број 301-В; и *Moskal против Пољске*, број 10373/05, став 45., 15. септембар 2009. године).

77. Као што је Суд утврдио у бројним ранијим предметима, немогућност странке која је успела у спору да се пресуда или правоснажна управна одлука донета у њену корист у потпуности изврши, ако таква ситуација траје релативно дуго, може представљати мешање у њено право на мирно уживање имовине, у смислу прве реченице првог става члана 1. Протокола број 1 (видети, међу многим ауторитетима, *Pridatchenko и други против Русије*, бр. 2191/03, 3104/03, 16094/03 и 24486/03, став 50., 21. јун 2007; *Burdov против Русије*, цитиран у горњем тексту, став 40.; *Ramadhi и други против Албаније*, број 38222/02, ст. 76-77, 13. новембар 2007. године; и *Viasu против Румуније*, број 75951/01, став 60., 9. децембар 2008. године). Свако такво мешање државног органа треба да буде законито (видети *Бивши краљ Грчке и други против Грчке* [ВВ], број 25701/94, ст. 79. и 82., ЕЦХР 2000-XII), треба да тежи легитимном циљу „у јавном интересу“ и мора такође бити у разумној мери сразмерно циљу који се жели постићи. У вези са законитошћу, државе

имају позитивну обавезу да осигурају да се поступци предвиђени законима који регулишу извршење правоснажних пресуда поштују (видети *Fuklev против Украјине*, број 71186/01, став 91., 7. јун 2005. године).

78. Такође, начело „доброг управљања“ захтева да, када је у питању општи интерес, државни органи морају поступити на време, на одговарајући начин са највећом доследношћу (видети *Beyeler против Италије* [ВВ], број 33202/96, став 10., ЕЦХП 2000-1, и *Megadat.com S.r.l. против Молдавије*, број 21151/04, став 72., 8. април 2008. године).

79. Ако се вратимо на предметни случај, Суд запажа да је подносилац представке стекао право да прими допунску пензију на основу управног решења од 16. маја 1994. године, која је постала правоснажна 22. јула 1994. године (видети ст. 9-10. у горњем тексту). После пропуста Фонда да свој дуг исплати на време, подносилац представке је покушао да добије исплату преостале допунске пензије у парничном и извршном поступку (видети ст. 11-27 у горњем тексту), без успеха.

80. Суд даље примећује да је решење из 1994. године, када је поново достављено са клаузулом извршности, оцењено је као основ за судско извршење; видети ст. 37, 40. и 41. у горњем тексту). Са друге стране, према домаћем праву, извршна исправа не мора се изједначавати са одлуком која подлеже извршењу, ако недостају неки пресудни елементи (видети став 42. у горњем тексту). С обзиром на горе наведено, као и на поднеске Владе (видети став 75. у горњем тексту), Суд мора прво утврдити да ли су новчане обавезе Фонда утврђене релевантним делом решења из 1994. године довеле до дуга у корист подносиоца представке који је довољно утврђен да би био извршан (видети *Unistar Ventures GmbH против Молдавије*, број 19245/03, став 88., 9. децембар 2008. године), и, друго, идентификовати одговарајући механизам извршења у вези са одлуком из 1994. године.

81. Суд прво примећује да је подносилац представке стекао право на пензију решењем из 1990. године, док су у погледу исхода поступка у вези са зарадом коју му дугују, решењем из 1994. године само измењене пензија и „пензијски основ“, тако што су одређени њихови тачни износи, и одређена је допунска пензија ретроактивним усклађивањем (видети ст. 7. и 9., и направити разлику са ставом 15. у горњем тексту).

82. Штавише, Суд примећује да обавеза подложна извршењу не мора да буде тачно утврђена, пошто су судови који се баве питањима извршења обавезни да спроведу извршење када се у образложењу одлуке налази довољно појединости да се утврди укупна обавеза дужника (видети став 52. у горњем тексту). Обрачун параметара датих решењем из 1994. године изгледа да је пружио довољну основу вештаку кога је подносилац представке ангажовао у извршном поступку да обрачуна преостали дуг (видети став 21. у горњем тексту). Решење из 1994. године засновано је на конкретним критеријумима/параметрима за даље обрачуне допунске пензије, у погледу којих Фонд није имао дискрециона овлашћења (видети, уз одговарајуће измене, *Bulgakova против Русије*, број 69524/01, ст. 29. и 31., 18. јануар 2007. године, и направити разлику са *Kiryakov против Русије* (одлука), број 42212/02, 9. децембар 2004. године). То значи да се преостали дуг могао лако утврдити.

83. Суд налази да се може сматрати да је подносилац представке имао материјални интерес, довољно утврђен и доспео за наплату, који се изједначава са „имовином“. Сама чињеница да имовинско право утврђено управном одлуком подлеже укидању у одређеним приликама не спречава га да се сматра „имовином“ у смислу члана 1. Протокола број 1, бар док не буде укинута (видети *Beyeler*, цитиран у горњем тексту, став 105.; *Moskal protiv Пољске*, цитиран у горњем тексту, став 40.; и *Jasiūnienė protiv Литваније*, број 41510/98, 6. март 2003. године). Гаранције те одредбе се, према томе, примењују на конкретан случај.

84. У вези са одговарајућим путем за извршење новчане обавезе Фонда према подносиоцу представке, Суд прво подсећа да када се правоснажна одлука донесе у корист појединца против Државе, он чак, у начелу не би требало да има обавезу да покрене поступак извршења (видети, уз одговарајуће измене, *Metaxas против Грчке*, број 8415/02, став 19, 27. мај 2004. године, и *Manushaqe Puto и други против Албаније*, бр. 604/07 тим редом, став 71, 31. јул 2012. године). Подразумева се да су јавна овлашћења пренета на Фонд, а њихово вршење контролише држава (видети став 29. у горњем тексту). Суд не може да прихвати наводе о пропусту подносиоца представке да тражи „административно извршење“ пред управним органима. Важећи управни и извршни закони, као и тумачење права од стране Врховног суда и Управног суда, одредили су парничне судове као надлежне органе за извршење управне одлуке којом се утврђује новчана обавеза (видети ст. 37, 38, 40, 48. и 50.). То је био случај са решењем Фонда у конкретном предмету.

85. Пропустом да у потпуности изврше решење из 1994. године до данас, скоро деветнаест година после његовог доношења (од чега више од десет година спада у надлежност Суда *ratione temporis*), домаћи органи су спречили подносиоца представке, који је урадио све што је било у његовој моћи да постигне извршење те одлуке, да добије допунску пензију коју је оправдано очекивао. Очигледно је постојала правна несигурност око тога да ли управни или судски органи имају надлежност *ratione materiae* у предметима као што је предмет подносиоца представке (видети став 46. у горњем тексту). Разлог за неизвршење решења из 1994. године донекле је у чињеници да Фонд није одредио тачан износ који би допунском пензијом требало исплатити подносиоцу представке. Дуг утврђен решењем из 1994. године био је обавеза Фонда, надлежног за обрачун и исплату пензија, који је пропустио да дуг исплати и изразито тврдио да нема одговарајући софтвер да обрачуна дуговани износ с обзиром на хиперинфлацију. Осим тога, надлежан извршни суд имао је овлашћење да прибавља извештаје вештака у сложеним предметима и довољно параметара за обрачун да одреди износ за исплату. Надлежни суд, међутим, није ни покушао да дође до коначног обрачуна, а није ни узео у обзир извештај вештака који је доставио подносилац представке. Начин на који је домаћи суд водио овај дуготрајни извршни поступак (видети ст. 11-17 у горњем тексту) и разлочи због којих је сматрао да је ненадлежан, те подносиоца упутио на „управне органе“, чине се произвољним. Они нису били у складу са поступком предвиђеним релевантним законодавством за извршење правоснажних управних одлука којима се утврђују обавезе новчане природе (видети ст. 37-40, 44, 48, 50. и 53. у горњем тексту).

86. Мешање у право подносиоца представке на мирно уживање имовине било је, према томе, незаконито (видети *Fuklev против Украјине*, цитиран у горњем тексту). Стога није потребно да се утврди да ли је постигнута правична равнотежа између захтева општег интереса заједнице и захтева заштите појединачних права (видети *Iatridis против Грчке* [ВВ], број 31107/96, ст. 58. и 62., ЕЦХР 1999-II; *Ambrosi против Италије*, број 31227/96, ст. 28-34, 19. октобар 2000. године; и *Пић против Србије*, број 30132/04, став 75., 9. октобар 2007. године).

87. Према томе, Суд сматра да би примедбу Владе о неисцрпености домаћих правних средстава (видети став 72. у горњем тексту) требало одбити, и налази да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију.

2. Наводне повреде чланова 6. и 13. Конвенције

88. Пошто су питања на која се жали према овим члановима суштински иста као питања већ разматрана према члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, Суд сматра да није неопходно да те притужбе разматра посебно (видети, уз одговарајуће измене, *Davidescu против Румуније*, број 2252/02, став 57., 16. новембар 2006. године, и *Unistar Ventures GmbH против Молдавије*, цитиран у горњем тексту, став 99.).

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

89. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној страни.“

А. Накнада штете

90. Подносилац представке је тражио РСД 11.516.828,14 (приближно 115.000 евра) на име претрпљене материјалне штете због пропуста домаћих органа да у потпуности изврше правоснажну одлуку донету у његову корист. За овај износ је тврдио да одговара дугу Фонда, према налазу квалификованог вештака, чији је извештај приложен уз његов захтев.

91. Влада је оспорила захтев за накнаду материјалне штете као претеран и сугерисала да га поново процене квалификовани вештаци.

92. Суд подсећа да пресуда којом утврди повреду налаже држави законску обавезу да се та повреда оконча и да се исправе њене последице тако да се ситуација која је постојала пре повреде у што већој мери поново успостави. (видети *Iatridis против Грчке* (правично задовољење) [ВВ], број 31107/96, став 32., ЕЦХР 2000-XI, и *Metaxas против Грчке*, цитиран у горњем тексту, став 35.).

93. У вези са предметним случајем, Суд је утврдио повреду члана 1. Протокола број 1 због пропуста Тужене државе да поступи по решењу

Фонда од 16. маја 1994. године до данас, и такође сматрао да није неопходно да се донесе одлука о основаности притужби подносиоца представке према члановима 6. и 13. Конвенције (видети ст. 97-98 у горњем тексту). У вези са траженом накнадом материјалне штете, Суд сматра да би, у околностима овог предмета, потпуно извршење одлуке Фонда довело подносиоца представке, у оној мери у којој је то могуће, у ситуацију једнаку оној у којој би се нашао да није повређен члан 1. Протокола број 1 уз Конвенцију (видети *Nițescu против Румуније*, број 26004/03, став 48., 24. март 2009. године).

94. С тим у вези, Суд сматра да Влада треба да обезбеди, одговарајућим средствима, потпуно извршење правоснажног решења Фонда од 16. маја 1994. године, заједно са исплатом заостале законске камате (видети, уз *одговарајуће измене*, *Mužević против Хрватске*, број 39299/02, став 91., 16. новембар 2006. године, и *предузеће ЕВТ против Србије*, број 3102/05, став 60., 21. јун 2007. године). Посебно је важна чињеница да подносилац представке чека на исплату допунске пензије која му је одобрена пре више од деветнаест година.

95. С обзиром да подносилац представке није поднео захтев за накнаду нематеријалне штете, Суд сматра да нема разлога да му се по овом основу досуди било какав износ.

Б. Трошкови

96. Подносилац представке је даље тражио РСД 212.515,42 на име трошкова насталих до 2003. године у вези са парничним поступком за накнаду штете, заједно са законском каматом (видети став 14. у горњем тексту).

97. Влада је изнела да је овај захтев закаснео, да није поднет у складу са Правилем 60 Пословника Суда и да, у сваком случају, подносилац представке нема право на те трошкове с обзиром на пресуду Врховног суда од 19. јуна 2003. године (видети став 24. у горњем тексту).

98. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је утврђено да су заиста и неопходно настали и да су оправдани у износу. У том смислу, Правило 60. ст. 2. и 3. Пословника Суда предвиђа да подносиоци представке морају приложити уз захтеве за правично задовољење „сва релевантна поткрепљујућа документа“, а ако то не учине, Суд „може те захтеве одбити у целини или делимично“. Иако, према судској пракси, подносилац представке чак није ни требало да буде у обавези да покрене посебан извршни поступак (видети *Metaxas против Грчке*, цитиран у горњем тексту, став 19., и *Manushaqe Puto и други*, цитиран у горњем тексту, став 71.), Суд примећује да је он покренуо посебан парнични и извршни поступак тражећи исплату допунске пензије и да је заправо учинио све што је у његовој моћи да спречи повреду. У вези са захтевом подносиоца представке, који он сматра благовременим и који је ограничен на трошкове настале у вези са парничним поступком за накнаду штете, Суд сматра да се, иако је Врховни суд утврдио да је то неодговарајући начин, одлука подносиоца представке да покрене судски поступак не чини неоправданим избором имајући у виду Правно схватање Врховног суда из 2005. године (видети став 49. у горњем тексту). Његови напори су свакако

имали за последицу трошкове. С обзиром, међутим, да подносилац представке није образложио разлику између трошкова досуђених од стране домаћих судова и његовог садашњег захтева, Суд је одлучио да подносиоцу представке досуди 1.000 евра на име домаћих трошкова.

В. Затезна камата

99. Најзад, Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Здружује* са основаношћу претходни приговор Владе о неисцрпености домаћих правних средстава и *одбија* га;
2. *Проглашава* представку допуштеном;
3. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1;
4. *Утврђује* да нема потребе да притужбу разматра према члановима 6. и 13. Конвенције;
5. *Утврђује*
 - (а) да ће Тужена држава обезбедити одговарајућим средствима, у року од три месеца од датума када пресуда постане правоснажна у складу са чланом 44. став 2. Конвенције, потпуно извршење правоснажног решења Фонда од 16. маја 1994. године, заједно са исплатом заостале законске камате;
 - (б) да ће Тужена држава исплатити подносиоцу представке, у истом року од три месеца, 1.000 евра (једна хиљада евра) за трошкове домаћег поступка, а овај износ ће се претворити у националну валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате, заједно са свим порезима који се могу наплатити;
 - (в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 10. децембра 2013. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Stanley Naismith
Секретар

Guido Raimondi
Председник